

Publicerad 2011-02-18 12:08 av demonsson

Det jag drömmer är det jag känner i vaket tillstånd. Bilder skapas ibland oförklarliga men sen ger dom ofta en helhetsbild.

Sanndrömmar

Demonlik natt.

Jag kastas av och an.

Jag svettas.

Jag hyperventilerar när jag andas.

Drömmer mardrömmar igen.

Sanndrömmar med galna skratt.

Demonerna i mig kan vara en hon eller han.

Liken som är kalla återupphettas.

Tårar blodblandas.

Vad händer sen?

Jag vaknar upp, tror jag.

Det är ännu en dröm.

Jag inser det inte än.

Ser att i min kjollinning

har det gått upp en söm.

Jag ser mig om efter en vän.

Det jag ser rakt in i ögonen på

är nog det jag i vaket tillstånd

har svårt att förstå.

Jag ser mitt eget inre monster i vitögat

och monstret vidöppnar sina ögon och glör.

Jag känner genast skuld för det jag

sagt och gjort som mor.

Skulden förstår jag nog, men jag

ser inte helt mitt inre för alla känslorna

står i vägen, precis som när man inte

alltid ser sin egen inre skog.

Orden kastas hit och dit

och mellan alla ord och dess rader i en bok

står några demoner i min mardröm

och gör mig bara mera dum än klok.

Så när jag sedan vaknar och minns min mardröm

känner jag äkta dåligt samvete

och jag får svårt att mig själv förlåta.

När jag ser mitt barn i ögonvrån
vill jag själv börja gråta.

Inombords vill mardrömmen fortsätta som
kaotiska tankar.

Demoner drar sig inte för att
skrika, krypa och kräla i våra hjärnor...
ut i våra blodomlopp och in i hjärtat,
snabbare och snabbare dom bankar.
Efterlämnar avslitna seniga köttbitar
i form av en svans.

Jag ska nu försöka i vaket tillstånd
ta mig igenom dagen med en enkel,
kvick och rolig dans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren demonsson med Poeter.se id #36485 innehar upphovsrätten